

Sub cerul Șarpelui – Curcubeu

Julia Henriette Kakucs

Împlinisem 13 ani când începusem să-mi caut, asemeni aborigenilor la această vârstă, acele songlines, acel Walkabout al meu, sincronizându-mi muzica sufletului cu cea a mediului meu înconjurător. Scriitorul englez Bruce Chatwin descrie în romanul său autobiografic, *The Songlines*, publicat în 1987 – doar la doi ani după ce mi-am desfăcut și eu aripile pornind în lumea largă – călătoria sa în Australia, întâlnirea și prietenia sa cu emigrantul rus, Arkady Wolschok (numele sau real fiind Toly Sawenko), care a luptat pentru menținerea culturii aborigene. Născut pentru a fi nomad, Omul ca specie, în concepția scriitorului devine agresiv doar când posedă ceva, doar când se așează la casa lui... Are Yuval Harari dreptate când afirmă în *Sapiens* că momentul în care grâul l-a domesticit pe om, i-a furat libertatea, făcându-l sclav? Ne pierdem în strâmtoarea pereților melodiile, căile care ne-au fost prescrise de destin? Asemeni în dragoste... Am dreptate, dragul meu? Sunt și ele un songline? Care ar fi drumul lor geografic? Căci Pământul în crezul aborigenilor nu este o zeitate. Mitul creației la aborigeni își are izvorul în infinitul cosmosului. *Dreamtime* nu are nimic comun cu visele nopților fierbinți... cu visele noastre... El este un Timp al Viselor, fără început și fără sfârșit, un izvor generator de viață, floră și faună dar și de stânci, munți, văi și albiile ale oceanelor și

râurilor, o mamă, un tată al naturii. Da, mamă și tată... Divinitatea centrală, supremă – Șarpele-Curcubeu – este androgenă. Nu trebuie să ne mire. Din punct de vedere genetic, despărțirea sexuală este o invenție târzie a Celui de Sus. Cum spune mitologia persană? Lumina și Întunericul erau o pereche de iubiți în grădina Eden, până Ahura Mazda i-a despărțit. Prometheus a format din argilă androgeni, până ce a venit Zeus care a rupt din sfera completă o bucată, lipind-o bărbatului. De atunci femeia sângerează... Rana trupului este deseori și rana sufletului... Părțile se atrag cu putere dorind să se reîntrească, să-și aline dorul, setea, neliniștea... Ce caută rătăcitorul? Poate, îmbrățișarea din care a fost smuls cu violență. Fie să și-o reamintească...

Și în Australia? Acolo infinitul are o zeitățe ce reunește spiritul cu materialul, femininul cu masculinul: Șarpele-Curcubeu...

Desenul de pe stânca Uluru îl reprezintă în forma pe care spiritele norilor și al ploilor au desenat-o.

În apariția lui feminină, Șarpele-Curcubeu creează munți, văi, albi de râuri, de lacuri, mări și oceane. În adânciturile solului, în urmele șarpelui adormit, se adună apa vărsată de broaștele uriașe din adâncul pământului, pe care Șarpele le-a gădilat până au vărsat și ultima stropitură. Când se arată în forma lui masculină, Șarpele devine Soare și naște Curcubeu.

Toate aceste legende au fost și sunt transmise oral. Nimic nu a fost notat. Relatările diferă uneori în nuanțele povestite de diferite triburi și regiuni ale continentului. În timpul secetei, Șarpele-Curcubeu se găsește în puținele căldări cu apă existente. În regiunile bătute de Monsun, Șarpele duce lupte intense cu Vântul, cu Soarele. În deșert lipsesc aproape toate conflictele... De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere...

Avionul din Australia a sosit cu șapte minute mai devreme. Revederea care îmi readuce în amintire plimbările prin podgoriile din Miniș și primele lecții de șah luate pe covorul camerei din Timișoara,

o sărbătorim în patru, în grădina de vară a unui restaurant specializat în vin, bere, șnițel vienez și *cașcaval cu muzică*. Nici tu, mă gândesc în timp ce gust berea fiartă aici în apropiere, la mănăstirea alăturată restaurantului, nu ai fi acum pe noul continent, dacă Arthur Phillip, născut la Londra în data de 11 octombrie 1738 – fiul bibliotecarului Jacob Phillip din Frankfurt am Main, căsătorit cu Elizabeth Breach din Londra – nu ar fi devenit ofițer al marinei engleze.

El a fost amiralul primei flote marine, de data aceasta portugheze, căreia după *Războiul de 7 ani* i-a aparținut cu aprobarea amiralității engleze, care a dus în anul 1786 deținuți în Australia, în special, în Tasmania. Se spune despre Arthur Phillip că a încercat cu toate puterile să apere

drepturile aborigenilor și că de fapt, el este cel ce a descoperit Port Jackson (Sydney).

Frankfurt am Main și Australia... încă un songline...

Furtuna bântuie alungându-ne de la masa umbrită de vița-de-vie. Fugim sub umbrelele mari și grele ale grădinei de bere. În câteva minute praful se transformă în noroi și sub mese curg pârâiașe. Vocile devin înflăcărâte și în noi se trezește copilul poznaș ce sărea cu mare plăcere din băltoacă în băltoacă. Este prima ploaie în această lună fierbinte și sperăm să țină toată seara. De săptămâni este o căldură tropicală, iarba arsă s-a rărit, lăsând pământul îmbătrânit să-și arate cicatricele.

Deșertul australian s-a mutat aici în centrul Europei, într-o țară bântuită de obicei de precipitații venite din largul Atlanticului. Unde sunt timpurile de care vorbea Heinrich Heine, contemporan cu Arthur Phillip?

„Unser Sommer ist nur ein grün angestrichener Winter, sogar die Sonne muss bei uns eine Jacke von Flanell tragen, wenn sie sich nicht erkälten will.“

(Reisebilder. Italien. Reise von München nach Genua. Kapitel XVI)

Într-adevăr, vara noastră era până acum doar o iarnă văruiată verde și până și Soarele trebuia să poarte o jachetă din flanelă dacă nu dorea să răcească.

Dar acum? Ieșim cu toții să căutăm omul care aduce ploaia.

Privind însă cerul, ne izbește, sus, deasupra noastră, în toată frumusețea ei majestuoasă, imaginea Șarpelui-Curcubeu.